

látom, lélegzik-e – s üveggolyó nagyságú könnyek kezdenek gurulni a szép kis arcán. Tükröt tartok a félig elnyílt szája elé, a tükör nem homályosodik, bal kezem a mellkasán, alatta nem mozdul a szíve. Menjetek ki, mondom Anikóéknak s a közben isten tudja, milyen égi-földi távirón hírt kapott, váratlanul megjelenő Görgeynek. A szemét nem kell lezárni, csukva van, az arca olyan szép és békés, mint a szerelemben, szobor. Két hónap óta először vagyunk ketten, egyedül.

Aztán kilépek a folyosóra, és becsukom az ajtót. Hála istennek nem kellett megvárnia, míg megvakul vagy megbénul, és isten tudja, milyen agyi károsodás tépi szét. Különben is most alszik. Reggelre kialussza magát, s odaáll a mosdó feletti lámpafényes tükörhöz, és rendszeren megorotválkozik. Nagy úrhoz hivatalos, csak nem fog borostásan megjelenni előtte.

Gergely Ágnes

APU

Emléke mézszínű falakban.
A falak hűlt helye a Napban.
Növekszik, nincs mért meghúzódnia.
A temető nem szerves kémia.

A levegő megüvegesedik.
A nyirok és a kőd
nem vár novemberig.
Ablakok mögött fuldoklik, kinek
nem vált vérévé, hogy azokat a falakat
többé senki nem építi meg.
Csak a csontok közt lakozó tudja, hogy
nem az a tünemény, ami délibábként elforog,
ha kiégett torokból öklendezik a szív.
Az emlékezés nem vegetatív.

Az a katonaszínű hátizsák
az egyszerű asztallapban kitapintható.
Ha nincs a fában diófagörccs,
épp csak elszíneződés:
jól látható, hogy a termoszból
kiömlött a tea.
Pedig a termoszban kellett volna maradnia.
A melegnek az alsóneműben, a szónak benn,
az imakönyvben.
Semmi sem illanhat el.
Kilép, elindul, mindent magával cipel.

Legsúlyosabb a harmincnyolc év.
 Mert körülhatárolható.
 A tárgyak: csupa toll.
 Az idő: konyhasó.
 Tárgyak közt meghemperedhet
 kecskebak, oroszlán.
 A só azt őrzi meg mindenből,
 mindenkiből,
 amivé lefokozták.

Pária. Így van igazán közel.
 Az ajtófélfán elbarnult a jel.
 A rács a gyenge fűvön felviláglik,
 az Élmunkás hid újra Ferdinánd hid,
 rossz és rosszabb közt, mint erős gerenda,
 átparázslík egy Memphis cigaretta,
 a Felsőbb Ennek nincs több, ami fáj –
 a falak hült helyén Dávid király.

Szuly Gyula

FOGA NEKI SE MARADT

Békejobb. Rázzuk egymásét. Kivel?
 A tenyeremben hadicsel.
 Történelmi pillanat.
 Ne adjon szemmel vert szemet!
 Foga neki se maradt.

Csapott célgömbbel úgy célzunk...
 Melyik az a célfekete?
 Keresgélem, hol lehet
 az alsó széle közepe,
 elfelejtettem, merre van
 a célfekete és a cél,
 amint meglátom, elsuhan,
 hírét költi, hogy nem él.
 Tudom, hogy ez álhalál,
 nevet a bajusza alatt,
 még rátalálok, bárha most
 holtat játszik és nem fogad.
 Filippinél találkozunk